

Chương 65

TOÀN TÀI ĐƯỜNG MỞ CUỘC ĐIỀU TRA GIAN TẾ

Lệnh Hồ Bình đã mất hết lý trí, thối tắt đèn đi rồi hành động thô bỉ. Đang lúc khẩn yếu quan đầu trên tường đột nhiên vang lên những tiếng lách cách đến bảy lần.

Đây là tín hiệu khẩn cấp trong bang.

Thường thường tín hiệu này đại biểu cho hai ý nghĩa: Một là bang chúa có việc triệu kiến, hai là báo động trong bang xảy ra việc trọng đại. Nay bang chúa không có nhà thì ý nghĩa dĩ nhiên thuộc về điểm thứ hai.

Trong bang đã xảy ra chuyện gì trọng đại?

Lệnh Hồ Bình vội đẩy nữ nhân ra, miệng hô thấp đèn.

Sau một lát, trong phòng ngủ một ngọn đèn thấp sáng.

Hai con a đầu vẫn trầm tĩnh, bây giờ mới dụi mắt làm bộ vừa tỉnh giấc vừa từ trong gian thạch thất khác chạy tới. Đa Thích Nga Mi giục:

– Ra coi ai kêu cửa và hỏi xem đã xảy ra chuyện gì?

Hai con a đầu chạy đi một lát trở về báo:

– Chính là Thu Vân ở trong phòng của Lệnh Hồ hộ pháp. Nô tài hỏi chuyện gì y không chịu nói, chỉ bảo cần báo cáo thẳng với Lệnh Hồ hộ pháp.

Đa Thích Nga Mi ngạc nhiên hỏi:

– Con a đầu Thu Vân ư?

Lệnh Hồ Bình cũng ngạc nhiên hỏi:

– Thị còn ở ngoài đó không?

Một tên a đầu đáp:

– Còn.

Lệnh Hồ Bình giục:

– Ra kêu thị vào đây.

A đầu dạ một tiếng chạy đi, chỉ trong khoảng khắc thị dẫn Thu Vân vào thạch thất, vẻ mặt hãy còn kinh hãi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Phải chăng bên đó đã xảy ra chuyện gì?

Thu Vân gật đầu, mấp máy môi như muốn nói lại thôi.

Lệnh Hồ Bình kinh ngạc lại hỏi:

– Chuyện gì? Sao người không nói?

Thu Vân cúi đầu ấp úng:

– Ở trong này... tỳ tử e... nói ra không tiện.

Lệnh Hồ Bình càng kinh ngạc hơn hỏi:

– Không tiện nói ư?

Thu Vân cúi đầu im lặng.

Đa Thích Nga Mi nói:

– Con a đầu này khiếp sợ quá. Y đã bảo không tiện nói là có nguyên nhân. Bây giờ khuya rồi, hộ tòa hãy về coi.

Lệnh Hồ Bình cáo từ ra đến bên ngoài, chàng không nhìn được hỏi:

– Đã xảy ra chuyện...

Thu Vân trông trước trông sau khẽ nói:

– Con a đầu Ưc Nương không ngờ lớn mật đến thế. Thị ôm lòng bất trắc muốn mưu sát sông tử...

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

– Thị mưu sát ta ư? Ai bảo người thế?

Thu Vân đáp:

– Không ai bảo hết. Chính mắt tỳ nữ trông thấy.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Người thấy thế nào?

Thu Vân đáp:

– Tien tỳ phát giác ra thị giấu một lưỡi dao trủy thủ sắc bén trong mình.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Có khi thị đeo dao phòng thân, chưa chắc đã phải mưu sát ta.

Thu Vân đáp:

– Ban đầu tỳ nữ cũng nghĩ vậy, nhưng con a đầu kia có tật giết mình. Thị bị tỳ nữ khám phá ra điều bị mật, chính thị cũng thú nhận quả có mưu đồ khủng khiếp này.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Thị bảo sao?

Thu Vân đáp:

– Thị nói lần này bị cướp vào trong hang đã ôm lòng quyết tử. Gã trai đó nấy

lòng tà niệm phải thưởng cho gã một dao.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Cái đó có liên quan gì đến ta? Ta có tà niệm với thị hời nào?

Thu Vân không đáp. Thị tiến về phía trước một quãng khá xa đột nhiên ngừng đầu lên hỏi:

– Bữa nay có phải là ngày sinh nhật của Tể phụ lão hộ pháp không?

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên đáp:

– Đúng rồi...

Thu Vân ngần ngại nói:

– Thế thì...

Lệnh Hồ Bình “Ừ” một tiếng ngắt lời:

– Ý người muốn hỏi Tể phụ lão hộ pháp làm sinh nhật, sao lại đến chỗ Âm hộ pháp phải không?

Thu Vân đáp:

– Đúng thế.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Uống rượu rồi mọi người muốn đến chỗ Âm hộ pháp uống trà ngon, nên mấy vị kéo sang đó.

Thu Vân hỏi:

– Mấy vị ư? Sao tỳ tử chỉ thấy một mình công tử?

Lệnh Hồ Bình nghĩ lại tình trạng vừa rồi không khỏi nóng mặt, may trời đêm nên Thu Vân nhìn không rõ.

Chàng hắng dạng đáp:

– Cái đó là vì... tới đó rồi... Triệu hộ pháp phải quay về tính tiền lương. Vưu đường chúa về coi lò thuốc. Tể phụ lão hộ pháp đến báo cáo một việc với nương nương... Ai nấy uống trà xong về trước... Ta cũng định về thì người tới. Tình thực trà bên Âm hộ pháp ngon quá. Mai mốt ta muốn xin y một ít đem về hãm uống.

Chàng bịa chuyện hoang đường, cho cả hai vị đường chúa vào, thực ra hai vị này không ra khỏi động một bước.

Thu Vân hỏi:

– Khi các vị uống trà phải chăng đã đùa cợt rất vui thú?

Lệnh Hồ Bình sững sốt hỏi:

– Đùa cợt ư? Đùa cợt chuyện gì?

Thu Vân hỏi lại:

– Không thế thì sao dưới đất đầy những mảnh áo rách?

Lệnh Hồ Bình cực kỳ bối rối. Chàng biết đêm nay đã làm việc tồi bại, chàng không nên đối gạt một tên a đầu mới phải.

Tên a đầu này ở hang núi đã lâu, là một kho tài liệu. Ai làm việc gì thì hiểu rõ hơn hết. Hơn nữa tên a đầu này chạy tới đây vì muốn giải cứu chàng mà chàng lại đối gạt thì thật là ấu trĩ và tức cười.

Thu Vân vừa tiến về phía trước, vừa thản nhiên như không có chuyện gì nói tiếp:

– Tỳ tử tuy nghĩ không ra những mảnh áo rách vứt đầy đất là đùa cợt chuyện gì nhưng cũng biết là một thứ đùa cợt rất thú vị.

Lệnh Hồ Bình thở dài gạt đi:

– Được rồi! Được rồi! Người đừng lòng vòng nữa. Về nhà ta sẽ nói rõ cho người hay...

Về đến thạch động Lệnh Hồ Bình mới phát giác vụ Ưc Nương thủ dao trong mình là Thu Vân nói thật.

Ưc Nương bị Thu Vân điểm huyết nằm lăn ra đó, bên cạnh còn có cả lưỡi dao trủy thủ.

Lệnh Hồ Bình khai giải huyết đạo cho Ưc Nương, dùng lời ôn hòa cho thị hay là không khinh rẻ thị và vĩnh viễn giữ lại nơi đây để khỏi bị người ta khinh nhờn.

Đoạn chàng vẫy tay, dặn thị cứ yên tâm đi ngủ như chẳng có chuyện gì. Chàng còn đảm bảo không để tâm đến vụ này.

Thu Vân thấy chàng nhân hậu dường như trong lòng rất cảm kích.

Ưc Nương không kiềm chế nổi mối tình cảm, tự động nói ra thị bị người ta phái đến hầu chàng, và quỳ xuống xin chàng tha lỗi.

Chàng phát giác ra Thu Vân và Như Ý là hai người tuy kiểu cách khác nhau, nhưng đều có chỗ khả ái.

Từ đó Lệnh Hồ Bình không phân biệt danh phận chủ tỳ mà đối đãi với thị như tình bằng hữu. Chàng kể lại hết, chẳng giấu giếm gì.

Thu Vân nghe xong hỏi:

– Công tử tự nhận thấy lỗi lầm mà không ngờ bên trong còn có điều ngoắt ngoéo ư?

Lệnh Hồ Bình thở dài nhăn nhó cười đáp:

– Bây giờ ta nghĩ lại dĩ nhiên bên trong có điều khuất khúc, nhưng sau khi rượu đã ngà ngà còn ai hoài nghi gì nữa? Ta thật không hiểu sao mấy lão đó không chịu

buông tha ta?

Chàng ngồi vận khí rèn luyện môn Như ý huyền công lại một lượt vừa để trục chất độc dư trong mình ra, vừa quan sát coi chân lực của mình hoàn toàn bình phục chưa?

Kết quả khiến chàng rất thỏa mãn. Bính Dần kỳ sĩ dùng Quỷ sâm làm thuốc hoàn, lại khiến công lực toàn thân chàng khôi phục lại tình trạng tuyệt hảo.

Từ nay bất luận lúc nào chàng cũng có thể cầm thanh Hàng Long kiếm muốn làm gì thì làm.

Hôm sau hội nghị hộ pháp vẫn cử hành như thường lệ.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối tuyên bố giữa hội nghị:

– Vâng chỉ thị của Đại nương nương, tổng đà quyết định phái một toán nhân thủ đến tiếp viện cho bang chúa ở tổng đà Cái Bang tại Trung Điều Sơn. Phái những ai đi cần đưa ra hội nghị.

Người đầu tiên đứng lên phát ngôn là Thiên Sát Ông Cáp Minh Niên lão nói:

– Trung Điều Sơn cách đây không xa. Tưởng cứ phát động toàn bang đến phá tan tổng đà Cái Bang là xong.

Cáp Minh Niên nói câu này chỉ có một mình Tuyệt Tình lão ma gật đầu tỏ ý tán thành.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối hiển nhiên lộ vẻ không đồng ý.

Lệnh Hồ Bình trầm nghĩ:

– Đề nghị của Cáp ma đối với Cái Bang lợi hại thế nào ta cần suy tính để lúc nữa hãy bày tỏ thái độ.

Hội nghị Cẩm y hộ pháp gồm có bốn người. Dù chàng có đồng ý với Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối cũng chỉ chiếm được phân nửa.

Trước tình hình này mà chàng đưa ý kiến đó ra là phản đối Cáp ma và Tân ma. Đồng thời vì nhân số hạn chế, chàng dù không sợ đắc tội với lưỡng ma, ý kiến của mình cũng chưa thể thông qua, nên chàng tạm thời không lên tiếng.

Chàng biết chắc đề nghị của lưỡng ma không được thông qua.

Quả nhiên Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối hắng giọng nói:

– Ý kiến của Cáp lão, bản tòa cũng tán thành một phần, vì trước đây lão phu cũng chủ trương như vậy. Lão phu đã từng đứng ra kiến nghị mấy lần với bang chúa là bất cứ hành động gì của chúng ta cũng cần mau lẹ...

Lão đón rào rồi nói tiếp:

– Nhưng lần này tình hình có chỗ bất đồng...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

– Chuyện này ý kiến của nương nương là không muốn hành động mạo hiểm trước khi được bang chúa ưng thuận.

Đoạn lão kết luận:

– Theo ý kiến của lão phu thì sau khi lựa chọn nhân thủ đem cả ý kiến này chuyển đạt lên bang chúa. Nếu được bang chúa đồng ý, đề nghị của Các lão ma vẫn có thể thi hành được.

Lão ma dứt lời quay lại hỏi:

– Lệnh Hồ lão đệ có cao kiến gì không?

Lệnh Hồ Bình thủng thẳng đáp:

– Chuyến này bang chúa đã dẫn nhân thủ, lực lượng không phải yếu kém. Đừng nói vền vẹn một tổng đà Cái Bang, mà dù thêm cả Tứ kỳ sĩ nữa cũng chẳng phải là ứng phó không nổi. Huống chi, chưa chắc Tứ kỳ sĩ hiện giờ đã có mặt ở tổng đà Cái Bang...

Ba lão ma nghe nói đều lẩm bẩm gật đầu.

Lệnh Hồ Bình thủng thẳng nói tiếp:

– Vì thế mà bản tòa phỏng đoán chuyến này bang chúa đi lâu chưa trở về tổng đà hẳn vì nguyên nhân nào khác chứ không phải vì vấn đề nhân thủ.

Tam lão ma đều nín thở nghe chàng nói tiếp.

Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn tam ma lại nói:

– Bản tòa nhận thấy mình phải đi trận tuyến lớn lao chẳng những không được ích gì mà còn có thể xảy ra hậu quả trái ngược làm phương hại đến kế hoạch của bang chúa. Chúng ta có thể nghĩ ra được nếu bang chúa cần nhân thủ thì không cần chờ đến ngày nay. Bang chúa không phát lệnh điều động nhân thủ là có chỗ tác dụng khác. Trên lập trường của chúng ta chỉ có một việc cần làm là tìm cách liên lạc với bang chúa, một mặt khiến nương nương và đại gia yên tâm, một mặt xin chỉ thị của bang chúa. Công việc này chỉ bốn người chia làm hai toán là đủ.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

– Có điều bốn người cần phải lựa chọn thận trọng. Điều thứ nhất là phải cảnh cơ mẫn tiệp, sở trường về môn hóa trang lại giỏi ứng biến. Võ công chỉ là thứ yếu.

Tam ma đều nhận thấy chàng nói rất có lý.

Sau cùng qua một phen lựa chọn, bốn nhân vật được đề cử là: Huỳnh y hộ pháp Thanh Thành Dao Khách Liễu Dịch Ngô, đệ Nhị đường chúa Hồ Oai, đệ Tam đường chúa Thái Nghĩa và một tên Lam y hộ pháp sở trường về khinh công Thiểm Điện Truy Tinh Mã Như Phi.

Hội nghị hộ pháp giải tán rồi, bốn người được tuyển lựa lập tức chuẩn bị lên đường. Hai vị đường chúa thành một tổ, Thanh Thành Dao Khách và Thiểm Điện Truy

Tinh thành một tổ.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối lưu Lệnh Hồ Bình lại khẽ hỏi:

– Lão đệ! Đêm qua bên đó xảy chuyện gì?

Lệnh Hồ Bình “Ừ” một tiếng hời hợt đáp:

– Chẳng có chi đáng kể. Con a đầu Thu Vân tìm được một lưỡi dao trong mình tên Hồ nữ Úc Nương. Thị cho là tên Hồ nữ sinh lòng bất trắc. Thực ra con a đầu đó không hiểu võ công. Người Hồ bản tính hung hãn, đem dao bên mình là chuyện thường.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối dường như có điều hối hận buông tiếng thở dài rồi không hỏi nữa. Lệnh Hồ Bình toan đứng dậy cáo từ thì một tên Hắc y hộ pháp lật đật chạy vào ra chiều hứng thú báo cáo:

– Xin mời hai vị hộ tòa đến ngay, hộ tòa Toàn Tài đường bên đó bắt được một tên gian tể.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối ngạc nhiên hỏi:

– Gian tể ư?

Hắc y hộ pháp đáp:

– Đúng thế. Hắc y hộ pháp ở Long Hồ đường đi tuần phía sau núi phát giác ra. Vưu đường chúa thấy việc quan hệ trọng đại nên mời hai vị hộ tòa qua bên đó hội thẩm.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối tự nói một mình:

– Phía sau núi là nơi ít có dấu chân người, vách núi dựng đứng. Điều thú bay lên còn khó, người không võ công thượng thừa làm sao vượt qua được? Nếu gian tể mình mang võ công thượng thừa dường như không nên mạo hiểm...

Rồi lão hỏi:

– Hắc hộ pháp ở Long Hồ đường phải chăng là Hắc Thọt Bành lưng gù?

Hắc y hộ pháp đáp:

– Đúng rồi.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối nói:

– Nếu thế lại càng kỳ.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Tại sao vậy?

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối xua tay bảo Hắc y hộ pháp:

– Được rồi. Hộ pháp về trước đi.

Hắc y hộ pháp đi rồi lão quay sang Lệnh Hồ Bình đáp:

– Hắc Dã Tử ở Long Hồ đường chỉ là một tên Thanh y hộ pháp mà chụp được

gian tế ở sau núi há chẳng phải là chuyện lạ?

Lệnh Hồ Bình nói:

– Cái đó không nhất định.

Hoa Kiếm Diêm La Tế Phụ Cối hỏi:

– Sao lại không nhất định?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Kể làm gian tế tuy nhiên cần phải có sở trường về một phương diện nào, còn võ công không nhất định là phải cao cường. Nếu gian tế có tài trèo núi mà vô ý để Hắc hộ pháp phát giác rồi bắt được chẳng phải là vô lý.

Hoa Kiếm Diêm La Tế Phụ Cối gật đầu nói:

– Có lẽ thế.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Chúng ta sang bên đó coi. Nếu có chuyện ngoắt ngoéo dĩ nhiên không thể qua được pháp nhãn của lão hộ pháp.

Hai người sóng vai ra khỏi thạch thất đi về phía Toàn Tài đường. Toàn Tài đường chúa Đàm Tiếu Truy Hồn Vưu Thắng Đường ra xa nghinh tiếp. Hắc cũng lộ ra một tia hứng thú như Hắc y hộ pháp.

Toàn Tài đường nhàn rỗi lâu ngày gặp được món hàng không phải chuyện dễ. Dĩ nhiên họ tỏ ra cao hứng.

Hoa Kiếm Diêm La Tế Phụ Cối tiến lại hỏi:

– Đã thẩm vấn chưa?

Đàm Tiếu Truy Hồn đáp:

– Chưa.

Hoa Kiếm Diêm La Tế Phụ Cối lại hỏi:

– Hắc vào loại nào?

Đàm Tiếu Truy Hồn đáp:

– Lối ngoài ba mươi tuổi, người không cao không thấp, mặt có mấy nốt ruồi, mặc áo như kiểu Thanh y hộ pháp trong bản bang...

Hoa Kiếm Diêm La Tế Phụ Cối gật đầu đáp:

– Thế thì không sai rồi. Hắc muốn trà trộn vào đây nên phải ăn mặc theo kiểu hộ pháp.

Ba người vừa nói vừa tiến vào cửa sảnh đường.

Toàn Tài đường cũng như các nhà ở khác trong hang, là một nơi thạch động, có

điều sâu rộng hơn một chút mà thôi.

Đàm Tiểu Truy Hồn dẫn hai vị Cẩm y hộ pháp vào một gian thạch thất chuyên dùng để thẩm vấn phạm nhân. Trong nhà trần thiết đủ loại hình cụ.

Một hán tử áo xanh ghé đầu vào một cái ghế đá. Hai tên Lam y hộ pháp canh giữ hai bên phạm nhân.

Đàm Tiểu Truy Hồn hình dung rất đúng. Đại hán này ăn mặc giống hệt một tên Thanh y hộ pháp trong bang.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối đưa mắt nhìn hán tử từ trên xuống dưới mấy lần, lộ vẻ hoài nghi hỏi:

– Hộ pháp nói chưa từng thẩm vấn ư?

Đàm Tiểu Truy Hồn đáp:

– Đúng thế.

Hoa kiếm diêm la hỏi:

– Vậy mà sao hán biến thành hình dạng thế này?

Đàm Tiểu Truy Hồn đáp:

– Bản đường cũng nhận thấy có điều quái lạ mà không hiểu vì nguyên nhân gì.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối hỏi:

– Phải chăng Hắc hộ pháp bắt được rồi động thủ vào người hán?

Đàm Tiểu Truy Hồn đáp:

– Bản đường cũng đã hỏi qua nhưng Hắc hộ pháp nói là y chưa động thủ. Lúc bắt được chỉ điểm một hai chỗ huyết đạo mà thủ pháp không nặng lắm.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối chau mày, dùng hai ngón tay nâng cằm lên hỏi:

– Ông bạn tên họ gì?

Hán tử láo liên cặp mắt miệng há ra nhưng không nói lên tiếng. Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối hỏi:

– Sao ông bạn không trả lời?

Hán tử vẫn mở miệng mà không phát ra thanh âm.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối chăm chú nhìn hán hỏi:

– Người câm ư?

Hán tử lắc đầu, nhãn quang lộ vẻ rất cấp bách.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối ngẫm nghĩ rồi ngừng đầu lên hỏi:

– Người có biết viết chữ không?

Hán tử lắc đầu, thần sắc hẩn càn lộ vẻ khẩn trương.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối gãi tai hỏi:

– Làm thế nào bây giờ? Hẩn chẳng nói được lại không biết chữ... mà cũng chẳng phải người câm. Trên mình lại không bị thương mới thật là quái sự.

Đàm Tiểu Truy Hồn đáp:

– Bản đường đoán chắc hẩn không câm, vì người câm ai nói gì cũng không nghe rõ. Người này không nói được là vì nguyên nhân nào đó.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối bực mình nói:

– Cái đó là đường chúa còn phải tìm ra nguyên nhân mới là biện pháp.

Đàm Tiểu Truy Hồn đỏ mặt lên ấp úng:

– Cái đó...

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối đột nhiên nhớ tới bên mình có một vị Trí Đa liên quay lại tươi cười hỏi:

– Lệnh Hồ lão đệ. Lão đệ coi vụ này ra làm sao?

Lệnh Hồ Bình ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

– Tiểu đệ tưởng nên hỏi lại Hắc hộ pháp ở Long Hồ đường rồi sẽ tính.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối gật đầu nói:

– Phải lắm.

Đoạn lão nhìn hai tên Lam y hộ pháp nói:

– Hai vị phái người đến Long Hồ đường kêu Hắc hộ pháp qua đây.

Lát sau Hắc Thọ Bành tới nơi.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối trở vào hán tử trối trên ghế đá hỏi:

– Phải chăng người này do hộ pháp bắt được?

Hắc Thọ Bành kính cẩn đáp:

– Đúng thế.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối hỏi:

– Hộ pháp phát giác ra hẩn ở chỗ nào?

Hắc Thọ Bành đáp:

– Ở gần ngọn Ung Nham ở hậu sơn.

Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối hỏi:

– Hộ pháp thuật lại tường trình từ lúc bắt đầu cho bản tòa nghe.

Hắc Thọ Bành đáp:

– Bữa nay vào lúc giờ thìn, ty tòa đến phiên canh tuần tra đi tới gần ngọn Ung Nham liền phát giác ra tên này.

Hoa Kiếm Diêm La Tế Phụ Cối hỏi:

– Lúc đó hấn đang làm gì?

Hắc Thạ Bành đáp:

– Hấn đang nấp sau tảng đá lớn thập thò dòm ngó.

Hán tử áo xanh đang tựa vào ghế đá lắc đầu mấy cái nhưng không ai để ý vì còn lắng tai nghe Hắc Thạ Bành thuật chuyện.

Hoa Kiếm Diêm La Tế Phụ Cối lại hỏi:

– Rồi sau ra làm sao?

Hắc Thạ Bành đáp:

– Vì chưa đến giờ thay đổi phiên tuần sát mà lại không ai tới, ty tòa đoán chắc là một tên gian tế.

Hoa Kiếm Diêm La Tế Phụ Cối khen:

– Hộ pháp quả là người tinh tế.

Hắc Thạ Bành lộ vẻ hứng thú nói:

– Lúc đó ty tòa nghĩ ngay đến địch nhân đã bò lên ngọn Ung Nham, tất nhiên thân thủ không phải bình thường, nên chẳng dám lơ là, liền nhảy xổ tới dùng sống đao đập trúng huyết Phụng nhãn ở bả vai hấn...

Hoa Kiếm Diêm La Tế Phụ Cối gật đầu nói:

– Trường hợp này hành động như thế là phải. Vấn đề bắt sống gian tế rất trọng yếu.

Hắc Thạ Bành lại nói:

– Ty tòa đặc thủ rồi lại điểm vào hai huyết Kiên tinh và Phúc toàn để phòng ngừa bất trắc xong mới đem hấn về Toàn Tài đường.

Hoa Kiếm Diêm La Tế Phụ Cối hỏi:

– Dọc đường hộ pháp đã hỏi gì chưa?

Hắc Thạ Bành đáp:

– Ty tòa có hỏi mấy câu, nhưng hấn không chịu nói gì.

o O o